

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobce P.H.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, pobytem v Ch., E. 540/12, *zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Opletalova 25*, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. ledna 2014, čj. MV-115523-4/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí

Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 19. března 2013, čj. OAM-02200-28/ZR-2012 žalobci zrušilo platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87l odst. 1 písm. c) věta druhá zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, neboť se dopustil obcházení tohoto zákona tím, že jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Současně podle § 50 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., byl cizinci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. O odvolání žalobce vůči tomuto rozhodnutí rozhodoval žalovaný správní orgán, který napadeným rozhodnutím odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně

pro opožděnost zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uváděl, že oznámením ze dne 26.9.2012 Ministerstvo vnitra zahájilo z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci podle § 87l odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců. Současně s tímto rozhodnutím vydalo Ministerstvo vnitra rovněž 19.3.2013 rozhodnutí čj. OAM-022000-29/ZR-2012, kterým žalobci uložilo podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobou napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí o nákladech řízení bylo doručeno Diecézní charitě Plzeň, jako procesnímu opatrovníkovi žalobce. Rozhodnutí převzal osobně zástupce opatrovníka dne 25.3.2013. Současně byla obě rozhodnutí, resp. oznámení o možnosti převzít písemnost, doručována žalobci jako odvolateli též podle § 25 odst. 2 správního řádu veřejnou vyhláškou ze dne 25.3.2013, která byla vyvěšena na úřední desce dne 26.3.2013 a sejmuta dne 11.4.2013. Dne 9.7. doručil žalobce prostřednictvím svého právního zástupce blanketní odvolání se žádostí o určení neplatnosti doručení napadeného rozhodnutí a se žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále uváděl, že obě rozhodnutí byla žalobci doručena dne 25.3.2013 prostřednictvím Diecézní charity Plzeň jako procesního opatrovníka a obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 10.4.2013. Podle žalovaného Ministerstvo vnitra žalobci ustanovilo usnesením ze dne 18.2.2013, vydaným podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu opatrovníka jako osobě, již se prokazatelně nedaří doručovat. Usnesení bylo v souladu s § 32 odst. 6 správního řádu doručeno opatrovníkovi dne 19.2.2013 a téhož dne veřejnou vyhláškou rovněž žalobci. K ustanovení opatrovníka žalobci přistoupil správní orgán poté, co se žalobci dvakrát nepodařilo doručit prostřednictvím České pošty na adresu jeho místa hlášeného pobytu v Ch., E. 540/12, listovní zásilku s vyrozuměním o možnosti seznámit se podle § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro rozhodnutí. V obou případech byla zásilka vrácena ministerstvu s poznámkou pošty *nevyzvednuto*. První zásilka s vyrozuměním vypraveným dne 16.1.2013, byla v poštovní provozovně připravena k vyzvednutí dne 17.1.2013 a současně byl žalobce písemně vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo v jeho domovní schránce zanecháno poučení. Zásilka byla vrácena ministerstvu dne 30. ledna 2013 s poznámkou pošty – *nevyzvednuto*. Druhou zásilku vypravilo ministerstvo dne 1.2.2013 zásilka byla připravena k vyzvednutí v poštovní provozovně dne 4.2.2013, včetně doručení výzvy a poučení s vložením do domovní schránky žalobce. Dne 16.2.2013 vrátila pošta nevyzvednutou zásilku zpět ministerstvu s poznámkou – *nevyzvednuto*. Tyto skutečnosti podle žalovaného prokázaly, že žalobci se nedařilo doručovat, neboť pokus doručit písemnost na známou adresu, kterou sám žalobce v odvolání potvrdil jako správnou, byl vykonán dvakrát a nejedná se o doručení jediné, jak žalobce uváděl v odvolání. Pokud žalobci k přijímání poštovních zásilek bránila překážka, měl možnost podle § 20 odst. 2 správního řádu zmocnit písemnou plnou mocí toho, komu mohla Česká pošta zásilky jím adresované doručovat. Tuto zákonnou možnost žalobce nevyužil. Pokud žalobce namítl jako překážku v přijímání poštovních zásilek svoji nepřítomnost na území v době od 7.2.2013 do 14.4.2013, kdy byl na návštěvě rodiny ve Vietnamu, je z uvedených dat patrné, že zásilky s vyrozuměním o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byly na poštovní provozovně připraveny k vyzvednutí již před vycestováním žalobce z území a to konkrétně dne 17.1.2013 a dne 4.2.2013, kdy měl žalobce se na území ČR nacházet, ale přesto zásilky zůstaly nevyzvednuty. Za této situace správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu shledal důvod k ustanovení opatrovníka žalobci, jemuž napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dne 25.3.2013 řádně doručil. Opatrovník se před vydáním napadeného rozhodnutí se správním spisem dne 19.2.2013 protokolárně seznámil a podle § 81

odst. 2 správního řádu měl možnost proti rozhodnutí podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení. Odvolání proti rozhodnutí opatrovník neučinil, ačkoliv byl v rozhodnutí řádně poučen a vydané rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.4.2013. Podle žalovaného opodstatnění nemá ani tvrzení žalobce, že se správní orgán I. stupně nepokusil doručit napadená rozhodnutí způsobem umožňujícím dálkový přístup. Správním spisem je prokázáno, že ministerstvo zveřejnilo veřejnou vyhlášku s oznámením o možnosti převzít obě napadená rozhodnutí dne 26.3.2013 na úřední desce ministerstva. Uvedený způsob doručení rozhodnutí však nemá rozhodující význam pro zjištění, zda a kdy byla rozhodnutí žalobci doručena, neboť ust. § 32 odst. 3 správního řádu neumožňuje doručovat veřejnou vyhláškou účastníkovi, kterému má být uložena povinnost nebo odňato právo. Napadenými rozhodnutími bylo žalobci odňato právo trvalého pobytu na území zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu a byla uložena povinnost vycestovat ve lhůtě 30 dnů z území a zaplatit paušální náklady správního řízení. Z tohoto důvodu je v daném případě rozhodné datum o doručení dnem 25.3.2013, kdy obě rozhodnutí byla doručena řádně ustanovenému opatrovníkovi žalobce. Dne 9.7.2013 doručil žalobce ministerstvu odvolání, které je o tři měsíce opožděné, neboť žalobce byl oprávněn podat odvolání nejpozději do 9.4.2013. Z toho důvodu žalovaný odvolání žalobce pro opožděnost zamítl na podkladě § 92 odst. 1 věta právní správního řádu.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2014, čj. MV-115523-4/SO-2013 napadl žalobou žalobce a tvrdil, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci bylo zahájeno z moci úřední dne 2.10.2012. V průběhu řízení byl žalobce v době od 7.2.2013 do 14.4.2013 nepřítomen na území, neboť odcestoval do Vietnamu za účelem návštěvy své rodiny. Z tohoto důvodu mu vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí nebylo doručeno a žalovanému bylo vráceno dne 16.2.2013. Žalovaný ihned poté ustanovil opatrovníka a to dne 18.2.2013. Žalobce zdůrazňoval, že opatrovníkem je správní orgán povinen ustanovit vhodnou osobu, která bude skutečně zájmy opatrovance fakticky hájit. Pokud opatrovník svou funkci v souladu se zájmy opatrovance fakticky nevykonává, či dostatečným způsobem nehájí, je správní orgán povinen podle § 32 odst. 7 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu usnesením předchozí ustanovení opatrovníka zrušit a ustanovit opatrovníkem jinou vhodnou osobu. Ze spisového materiálu podle žalobce jednoznačně vyplývá, že ustanovený opatrovník své povinnosti hájit zájmy a chránit práva opatrovance nedostál, když v daném řízení po seznámení se s obsahem spisového materiálu neučinil ani pokus o podání opravného prostředku. Lze konstatovat, že opatrovník v daném případě byl nečinný a nepochybně tak byly splněny podmínky pro zrušení jeho ustanovení a ustanovení opatrovníka jiného. Jestliže správní orgán takový postup nezvolil, došlo z jeho strany k nezákonnému postupu a k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces a na zákonnost celého řízení. Podle žalovaného v případě, že správní orgán pominul plnit svou dohlížecí funkci na konání jím ustanoveného opatrovníka, který svou funkci fakticky vůbec nevykonával, došlo nepochybně k porušení práva účastníka na spravedlivý proces. Zároveň tento nezákonný postup je také důvodem, pro který lze prominout zmeškání lhůty k podání odvolání, když právě v souladu s nečinností ustanoveného opatrovníka došlo k tomu, že proti rozhodnutí zrušení trvalého pobytu k podání řádného opravného prostředku nedošlo a účastník řízení, který byl v dobré víře, že nadále disponuje platným povolením k trvalému

pobytu na území v ČR, se o takovéto skutečnosti dozvěděl až v době, kdy již toto rozhodnutí bylo v právní moci. Žalobce tvrdil, že nelze pominout ani skutečnost, že pro případ, kdy by bylo podané odvolání považované za opožděné, je správní orgán povinen zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení pro obnovu, nebo pro vydání nového rozhodnutí. Podle žalobce způsobem, jakým se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce, je nutno považovat za nedostatečný. Pokud jde o námitku nečinného opatrovníka, správní orgán se v odůvodnění rozhodnutí vyhnul úvaze o tom, jak se vypořádal s dikcí § 32 odst. 7 správního řádu. Tato skutečnost činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém setrval na zákonnosti a správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky, jako v odvolání bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně a proto pro stručnost odkázal na vlastní argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí v jeho části III. Navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Krajský soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel z obsahu žaloby, ve které žalobce tvrdil, že správní orgán porušil ust. § 32 odst. 7 správního řádu, když žalobci ustanovený opatrovník nedostál své povinnosti hájit jeho zájmy a chránit jeho práva a neučinil pokus o podání opravného prostředku proti vydanému rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že předmětem přezkumného řízení před správním soudem bylo rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odmítnuto odvolání žalobce pro opožděnost. Pro potřeby soudního přezkumu krajský soud vycházel z nesporných zjištění doložených obsahem správního spisu, z nichž vyplynulo, že v průběhu řízení zahájeného správním orgánem z moci úřední o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky bylo usnesením Ministerstva vnitra z 18.2.2013, čj. OAM-02200-25/ZR-2012 ustanoven podle 32 odst. 2 písm. d) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu žalobci opatrovník a to Diecézní charita Plzeň, se sídlem v Plzni, Cukrovarská 16. Toto usnesení nabylo právní moci dne 19.2.2013. Dne 19.2.2013 správní orgán sepsal protokol o vyjádření účastníka

správního řízení. Tento úkon v zastoupení žalobce učinil jemu ustanovený opatrovník, který byl správním orgánem poučen o právech plynoucích z § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36 a § 38 zák. č. 500/2004 Sb. a současně byl poučen o povinnostech účastníka řízení zejména v rozsahu § 52 a § 79 cit. správního řádu. Po seznámení s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu opatrovník potvrdil, že s obsahem spisu byl plně seznámen. Rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci na území České republiky bylo správním orgánem I. stupně vydáno dne 19.3.2013. Toto rozhodnutí bylo doručeno opatrovníkovi žalobce dne 25.3.2013. Další nespornou skutečností zůstává, že dne 5. srpna 2013 Ministerstvo vnitra rozhodnutím čj. OAM-2200-39/ZR-2012 rozhodlo, že žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu ze dne 19.3.2013, čj. OAM-2200-28/ZR-2012 se podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 odst. 6 správního řádu nevyhovuje, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v § 24 odst. 2 správního řádu a že současně se nevyhovuje žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání podle § 46 odst. 6 správního řádu. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla Komise pro rozhodování pobytu cizinců dne 14. ledna 2014 a rozhodnutím čj. MV-115523-5/SO-2013 odvolání žalobce zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdila. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.1.2014.

Podle ust. § 32 odst. 7 správního řádu nedbá-li opatrovník o ochranu práv nebo zájmu opatrovance nebo lze-li mít důvodně za to, že opatrovník má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance, správní orgán usnesením zruší předchozí ustanovení opatrovníka a ustanoví opatrovníkem někoho jiného. Na podkladě zjištěného stavu věci ve vazbě na výše citované ustanovení § 32 odst. 7 správního řádu krajský soud shledal, že žalobci byl ustanoven opatrovník jako osobě, které se prokazatelně nedaří doručovat. Ustanovení opatrovníka bylo správním orgánem provedeno ve stadiu řízení, kdy žalobce byl písemně vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci ustanovený opatrovník se také dne 19.2.2013 s podklady pro rozhodnutí řádně seznámil a byl poučen správním orgánem o právech a povinnostech účastníka řízení. Krajský soud shledal, že žalobci ustanovený opatrovník neporušil žádnou ze svých zákonných povinností a nevyužití možnosti podat proti rozhodnutí ve věci samé odvolání v zastoupení žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nelze hodnotit jako porušení povinnosti opatrovníka hájit zájmy opatrovance. Opatrovník byl seznámen s kompletním obsahem správního spisu, tzn. se všemi podklady pro rozhodnutí ve věci samé a je právem opatrovníka právní postavení žalobce jako opatrovance, vyhodnotit a dospět k úsudku o tom, zda rozhodnutí ve věci samé bude v zastoupení účastníka řízení napadat odvoláním či nikoliv. Z tohoto důvodu krajský soud neshledává v postupu správního orgánu porušení ust. § 32 odst. 7 správního řádu. Stejně tak krajský soud považuje za nedůvodnou výtku žalobce, že žalovaný se nevypořádal s dikcí ust. § 32 odst. 7 správního řádu a nevyjádřil se k otázce řádné kontroly výkonu funkce opatrovníka žalobce. Nelze přehlédnout, že stejnou výtku uplatnil žalobce prostřednictvím svého právního zástupce již ve svém odvolání, které směřovalo vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra o určení neplatnosti doručení rozhodnutí správního orgánu a o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. K těmto odvolacím výtkám se k otázce řádného výkonu funkce opatrovníka vyjadřovala Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců, ve kterém tyto námitky přezkoumala, vyjádřila se k nim a na podkladě učiněných závěrů odvolání žalobce v jeho obou žádostech zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdila. Z tohoto důvodu úsudek o aplikaci

ust. § 32 odst. 7 správního řádu neobsahuje žalobou napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění, které ve svém odůvodnění se vypořádává pouze s otázkou včasnosti podaného odvolání žalobce proti rozhodnutí ve věci samé. Proto také rozhodnutí žalovaného nebylo krajským soudem shledáno v této části nepřezkoumatelným.

Na základě výše uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil námitku žalobce mířící na porušení ust. § 32 odst. 7 správního řádu za nedůvodnou, což bylo důvodem pro zamítnutí žaloby na podkladě ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 správního řádu a přihlíží k procesnímu výsledku řízení, ve kterém strana žalovaná dosáhla úspěchu, avšak náhradu nákladů řízení nežádala. Proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V plzni dne 23. května 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková